

Arrest

nr. 71 004 van 29 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 30 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat S. SAROLEA, die tevens verschijnt voor verzoekster, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers zijn volgens hun verklaringen op 12 december 2009 België binnengekomen en hebben op 18 december 2009 asiel aangevraagd.

1.2. De commissaris-generaal heeft verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd bij beslissing van 8 augustus 2011, verstuurd op 8 augustus 2011.

1.3. De bestreden beslissing van verzoeker geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Karachi. In 2003 of 2004 leerde u uw huidige echtgenote kennen. Langzaam aan begonnen jullie een relatie. Uw

echtgenote was epilepsiepatiënte, hetgeen in Pakistan negatief bekeken wordt. De ouders van uw echtgenote hielden van haar en ze hadden geen enkel probleem met hun dochter. De broer van uw echtgenote daarentegen mishandelde haar en probeerde haar mentaal gek te krijgen zodat hij na de dood van hun ouders alle eigendommen zou krijgen. Nadat uw echtgenote u leerde kennen, werden de mishandelingen nog erger. Haar broer was tegen de relatie gekant omdat het in de familie van uw echtgenote de traditie is om te huwen binnen de eigen familie. Ook uw familie ging niet akkoord met jullie relatie. Omdat ze epilepsie heeft, zou ze u nooit gelukkig kunnen maken en een kind kunnen schenken. Uw familie keerde u de rug toe. Ondanks alle tegenkantingen besloten jullie op 1 juni 2009 toch te huwen. Nog diezelfde dag vluchtten jullie en leefden de zes daaropvolgende maanden ondergedoken op verschillende plaatsen in Karachi. Uiteindelijk belandden jullie in Lahore en leerde u een smokkelaar kennen. U besloot dat het veiliger was het land te verlaten zodat de broer van uw echtgenote jullie niet kon terugvinden. In december 2009 reisden u en uw echtgenote samen met de smokkelaar van Karachi naar België. Jullie namen hiervoor twee vluchten en reisden met jullie eigen paspoort. De smokkelaar zou ervoor gezorgd hebben dat er een visum in de paspoorten stond. Na aankomst in België werden jullie per auto naar het gebouw gebracht waar jullie asiel konden aanvragen. Het was echter al te laat en jullie dienden de volgende dag terug te keren. Op 18 december 2009 dienden u en uw echtgenoten een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de originele identiteitskaart van uzelf en die van uw echtgenote voor."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing van verzoekster geeft de feiten als volgt weer:

"U werd op 19 april 2011 en op 20 mei 2011 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uitgenodigd voor gehoor. U legde echter telkens een medisch attest neer waaruit bleek dat u niet in staat was om aanwezig te zijn. Op vraag van uw echtgenoot werd u geen derde keer uitgenodigd. Volgens hem zou u omwille van uw epilepsie op geen enkel moment in staat zijn voor een gehoor. Bovendien verklaarde hij dat u zich volledig aansluit bij zijn verklaringen. Dit blijkt eveneens uit het attest dat u ons toestuurde. Nergens in het dossier of uit de verklaringen van u of uw echtgenoot blijkt dat u zich nog op andere elementen zou beroepen. Aldus baseert het CGVS zich voor uw beslissing op de verklaringen van uw echtgenoot. Uw echtgenoot verklaarde dat u naar België vluchtte nadat u in Pakistan problemen had wegens uw relatie en huwelijk met uw man. U vroeg samen met uw man asiel aan op 18 december 2009."

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.5. De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees hebben voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissingen berusten op volgende gronden:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde vrees voor vervolging omwille van de epilepsie van uw echtgenote vreemd is aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. De bedreigingen en aanvallen die u zou hebben ervaren, kunnen niet onder het Vluchtelingenverdrag ressorteren. Immers het betreffen hier louter criminele, en dus gemeenrechtelijke feiten, die geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria. Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er dient te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs neerlegt ter staving van uw asielrelaas. Dit impliceert dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas louter op basis van uw verklaringen kan worden beoordeeld. Hieromtrent dienen enkele kanttekeningen te worden gemaakt. Vooreerst is het opmerkelijk dat uw echtgenote volgens uw verklaringen zwaar werd mishandeld door haar broer (zie gehoorverslag CGVS p. 7) maar dat zij en u hebben nagelaten daarvan ooit een klacht te hebben ingediend bij de politie. U verklaarde dit door te stellen dat uw echtgenote analfabeet is en dat haar broer veel geld heeft waardoor hij meer macht zou hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Dit is echter niet afdoende als verklaring waarom u geen bescherming hebt gezocht bij uw eigen autoriteiten. Van iemand die zwaar wordt mishandeld kan immers worden verwacht dat zij of haar partner hierover klacht indienen. Uw

stelling dat dit geen resultaat zou hebben, is een louter vermoeden aangezien u het nooit geprobeerd hebt. Verder zou u zelf ook éénmalig in elkaar geslagen zijn door vrienden van uw schoonbroer. Ook hierover hebt u nooit een klacht ingediend. Uw verklaring dat de politie anders naar uw thuis zou gaan en uw familie al tegen uw relatie gekant was (zie gehoorverslag CGVS p. 10), kan niet volstaan. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat de politie naar uw thuis zou gaan nadat u op het politiekantoor bent geweest om klacht in te dienen. Zelfs al zou de kans bestaan dat ze dit wel deden, dan nog is dit geen afdoende verklaring waarom u naliét melding te maken van het geweld dat u werd aangedaan. Voorts verklaarde u dat uw vriend, nadat u was weggevlucht, zwaar werd gefolterd door uw schoonbroer zodat hij zou zeggen waar u verbleef. Ook uw vriend heeft nagelaten daar een klacht over in te dienen. Uw verklaring dat niemand een klacht durft in te dienen omdat de procedure zodanig lang is (zie gehoorverslag CGVS p. 12) kan wederom niet volstaan. De vaststelling dat zowel uw echtgenote als uw vriend zwaar zouden zijn mishandeld door uw schoonbroer en dat u zelf in elkaar zou zijn geslagen door zijn vrienden, maar dat er van geen enkel van deze feiten melding zou zijn gemaakt zonder daarvoor een afdoende verklaring te geven, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Voorts kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring gedurende meer dan een half jaar ondergedoken te hebben geleefd. Zo blijkt dat de identiteitskaart van uw echtgenote een maand na jullie huwelijk, sinds wanneer jullie ondergedoken leefden, werd aangevraagd. De vaststelling dat u enerzijds ondergedoken zou leven in Karachi en anderzijds toch een identiteitskaart kunt aanvragen en bekomen, zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog meer op de helling. Bovendien slaagde u er eveneens in een paspoort voor uzelf en uw echtgenote te bekomen in de periode dat jullie ondergedoken zouden hebben geleefd in Karachi (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Dat u dergelijke documenten kon bekomen, strookt niet met uw bewering dat u in dezelfde stad ondergedoken leefde uit vrees voor uw leven. Indien er al enigszins geloof zou kunnen worden gehecht aan uw beweerde vrees voor vervolging is er geen enkele reden om aan te nemen waarom u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Uw probleem betreft namelijk een lokaal conflict. U wordt niet gezocht door de Pakistaanse autoriteiten. Wanneer u gevraagd werd of u in Pakistan nergens anders terecht kon, stelde u dat men enkel in Lahore Urdu begrijpt (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Dit is echter manifest onjuist. Het Urdu is zelfs de nationale taal van Pakistan. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De nationale identiteitskaarten van uzelf en die van uw echtgenote bevestigen louter jullie identiteit en nationaliteit. Ze volstaan echter niet om uw asielrelaas te staven. U legde geen enkel document neer dat uw asielrelaas kan staven, noch enig document ter staving van uw huwelijk of uw reisweg naar België.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker wijst er op dat indien verzoeksters relaas geloofwaardig wordt bevonden met betrekking tot het bestaan van systematische en grove gewelddaden die verband houden met de handicap van verzoekster, dat het dan duidelijk gaat om een ernstige aantasting van de fysieke integriteit en om een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Door haar handicap behoort verzoekster tot een sociale groep. Verzoeker haalt als redenen aan voor het feit dat hij geen beroep heeft gedaan op de Pakistaanse overheid dat de Pakistaanse overheid corrupt is, zijn schoonbroer rijk is, de Pakistaanse overheid zeer relatieve bescherming biedt aan personen die gewag maken van een privaat geschil, voornamelijk wanneer een vrouw het slachtoffer zou zijn, de procedure lang zou zijn, er een verhoogd risico is in geval van aangifte bij een corrupt politieagent. Verzoeker betwist het aangehaalde alternatief van interne bescherming. Verzoeker haalt aan dat een intern vluchtalternatief onbestaande is, nu het de broer van verzoekster te doen was om “de hand te houden” op zijn zus en om te beletten dat zij enige aanspraak zou maken op de erfenis. Verzoeker ziet niet op welke wijze verzoekers zouden kunnen vluchten in een corrupt land, waar met vrouwen en gehandicapten geen rekening wordt gehouden. Verzoekers halen aan dat het alternatief van interne bescherming moet onderzocht worden aan de hand van de “Michigan Guidelines”. Er moet derhalve een evenredigheidsanalyse worden gemaakt om te bepalen of het redelijk is te menen dat verzoeker in dat gedeelte van het land kan verblijven. Die redelijkheid moet het niveau van bescherming in overweging nemen, maar ook de toegang tot het geheel van fundamentele rechten, burgerrechten, politieke rechten, maar ook economische, sociale en culturele rechten. Verzoeker wijst er op dat bovendien rekening dient gehouden te worden met de subjectieve angst van verzoekster en van haar naasten. Verzoeker verwijst verder nog naar rechtspraak van de Raad.

Verzoekende partij beroept zich voor de subsidiaire bescherming op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas

2.2. De asielaanvraag van verzoekers is afgewezen op grond van de vaststelling dat (i) de door verzoeker aangehaalde bedreigingen en aanvallen louter criminele en dus gemeenrechtelijke feiten betreffen, die geen verband houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie, (ii) er evenmin op basis van de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven, redenen zijn om verzoeker de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet, omwille van het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande verzoekers asielmotieven (gebrek aan bewijs ter staving van zijn asielrelaas, geen enkele melding van de problemen met de schoonbroer en zijn vrienden bij de politie, paspoort en identiteitskaart van echtgenote bekomen in periode van beweerde onderduiking) (iii) zelfs indien geloof zou worden gehecht aan zijn beweerde vrees voor vervolging, verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen.

2.3. De asielaanvraag van verzoekers berust in hoofdzaak op de mishandelingen die verzoekster als epilepsie-patiënte zou hebben moeten ondergaan vanwege haar broer. Indien niet in twijfel wordt getrokken dat verzoekster een epilepsie-patiënte is kan echter wel worden getwijfeld aan de oprechtheid van de verklaringen van verzoekers voor wat betreft de ondergane mishandelingen. Hoewel dit de kern vormt van de asielaanvraag van verzoekers brengen zij immers geen begin van bewijs bij van deze talrijke mishandelingen. Immers kan worden aangenomen dat verzoekster zich noodgedwongen voor medische verzorging regelmatig tot een arts zal gewend hebben. Verzoekers betogen in hun verzoekschrift dat de oprechtheid van hun verklaringen blijkt uit de talrijke littekens op het lichaam die de stelling aannemelijk maken van gewelddaden, namelijk littekens van verbrandingen aan de benen van verzoekster. Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift tot loutere beweringen die geenszins worden ondersteund door medische attesten die het bestaan van deze littekens kunnen bevestigen. Deze vaststelling ondermijnt dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat de verklaringen van verzoekers op waarheid berusten dan nog dient te worden vastgesteld dat de aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Betreffende verzoekers bewering dat de oorzaak van verzoeksters handicap en ziekte verbonden dienen te worden aan een sociale groep dient te worden opgemerkt dat een vluchteling zowel een gegronde vrees voor vervolging, als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, moet bewijzen. Internationale bescherming kan evenwel slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Van verzoeker die beweert dat hijzelf, zijn vriend en echtgenote zwaar zouden zijn mishandeld door de broer van zijn echtgenote, mag minstens verwacht worden dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, alvorens hij beslist omwille van deze problemen zijn land te verlaten. Dat de politie corrupt zou zijn en verzoeksters broer een rijk en machtig persoon doet hieraan geen afbreuk aangezien verzoekers zich beperken tot het opwerpen van losse beweringen die gebaseerd zijn op loutere vermoedens. In zover dat verzoeker in dit verband nog verwijst naar een verslag *"Freedom of the World"* betreffende de algemene toestand in Pakistan aangaande het gebruik van macht, foltering en toevlucht tot willekeurig gevangenschap door de politie van Pakistan, verslagen van het *"Refugee Documentation Center"* en van *"Radio Free Europe"*, betreffende de toestand van vrouwen in Pakistan en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient gesteld te worden dat dergelijke verwijzing evenmin afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker zelfs geen poging heeft ondernomen om naar de politie te stappen. Een dergelijke nalatige handelwijze is onvoldoende om aan te tonen dat de overheid in verzoekers land van herkomst daadwerkelijk onwillig is om bescherming te verlenen. De door verzoeker geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen zonder enige precedentwaarde. Verzoekers, die niet aannemelijk maken dat zij geen beroep kunnen doen op de bescherming van hun nationale overheden, maken derhalve evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk. Bij gebrek aan een bewijs van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde sociale groep geen bewijs is van de hoedanigheid van vluchteling. Dit element dient dan ook verder niet nader onderzocht te worden.

2.4. Met betrekking tot artikel 3 E.V.R.M. dient te worden opgemerkt dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Wat betreft de beoordeling van artikel 48/4, §2, b kan verwezen worden naar wat sub 2.3. reeds werd uiteen gezet.

De verwijzing ten slotte van verzoekers naar algemene verslagen van “IRIN”, aangaande het risico voor geesteszieken om blootgesteld te worden aan kidnapping en mensensmokkel en aangaande moeilijkheden die gehandicapten ondervinden in het dagelijkse leven, volstaat evenmin om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk een gegronde vrees voor vervolging omwille van criteria van de Vluchtelingenconventie, koesteren of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partijen blijft hierover in gebreke om redenen zoals hierboven uiteengezet.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER